

Въ раздѣла.

Подхвъркни ми, славейченце,
 Подхвъркни ми на високо,
 На високо, на широко,
 Надъ бащина мила стрѣха.
 Тамъ живѣе, тамъ тжгува
 Една жена сиротица, —
 Мойта майчица рождена.

Завърти се край прозорче:
 Китно дърво ти ще зърнешъ,
 Отъ менъ е то посадено,
 А отъ нея поливано —
 Не съ водица изворова,
 А съсъ сълзи, сълзи жежки.

Покацни тамъ, славей птиче,
 Посели се, свий гнѣзденце,
 Излупи си дребна рожба,
 На рожба си чуруликай,
 Мойта майка утѣшавай.

Нека мама не тжгува;
 Като гледа странникъ въ друма,
 Тя за мене некъ си спомня.

Чуруликай, разправи й,
 Какъ за нея азъ милѣя,
 И че както ясно слънце
 Съ блѣдни мѣсечко се виждатъ,
 Тѣй ще дойде часъ благатки
 И ний двама да се срѣщнемъ
 Ще се смѣемъ и наплачемъ,
 Двама ще се пакъ пригърнемъ
 И на воля цѣлуваме.

(По Циганова)